

heder skal Publikum uden videre finde sig i. Det kan dog ikke være hans Mening, altsaa maa han tro, at han er ufejlbarlig. Thi han kan ikke formene, at vi skulle finde os i, at hans Resolitioner skulle blive, ganske efter som Maden har smagt ham godt til Frokost, eller hvad det kan være. Hvad jeg har sagt derom, maa jeg desværre fastholde. Men det glæder mig, at den højtærede Finansminister nu har bebudet, at der vil komme et Lovforslag, og jeg har tænkt mig, da det kommer fra en demokratisk Finansministers Side, hvad et saadant Lovforslag vil gaa ud paa. Det maa gaa ud paa at indføre grundlovmæssige Tilstande paa dette Omraade som paa andre Omraader, saaledes at Borgerne, naar de tro sig forurettede af Autoriteterne, kunne henholde sig til Domstolene.

Jeg vender mig saa til den højtærede Konseilspræsident, som gjorde mig den Ære at rette forskellige personlige Bemærkninger til mig, og de resumeredes jo derhen, at Beskedenhed var en Ynglings skønneste Dyd, og denne Dyd savnede jeg. Den 11. Marts 1909 stod den nuværende højtærede Konseilspræsident og talte overfor min Forgænger, det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds, Dr. Birck, og saa finder jeg, at han sagde til ham — jeg beder den højtærede Formand om Tilfaldelse til at læse det op — „Ja, Alderen har jo altid det gode, at man gennem Aarene faar samlet en betydelig Erfaring, og overfor et yngre Medlem som det ærede Medlem vil jeg minde om et godt gammelt Ord, der siger: Beskedenhed er en Ynglings skønneste Dyd.”

Det er altsaa noget, som den højtærede Konseilspræsident plejer at sige til Medlemmet for Københavns 4de Valgkreds, hvad enten han er et ungt Medlem som Dr. Birck, eller han — Gud bedre det — er en ældre Kavalier som jeg. Det tyder ikke paa, hvad man kalder stor Opfindsomhed, men naturligvis, det er heller ikke blandt danske Ministre af den nuværende Slags, at f. Eks. Edison vilde søge sine Kompagnoner! Men jeg for mit Vedkommende vilde gerne have Lov til i Beskedenhed at sige dette, at det er naturligt at vise Beskedenhed, naar man sammenligner sine Evner paa den ene Side med Opgaverne, der gives en, paa den anden Side, og der saa tydeligt viser sig et Misforhold. Men naar jeg efter i 20 Aar at have beskæftiget mig med finansielle Forhold taler om disse, er der ingen særlig Anledning for mig til at vise Beskedenhed, jeg er endogsaa af den Tro, at Vælgerne i 4de Kreds ikke just have sendt

mig ind i dette Ting, for at jeg skulde vise den Beskedenhed overfor Regeringen og overfor mine Modstandere, som den højtærede Konseilspræsident paakræver. Jeg kunde nærmest tænke mig, at naar disse Vælgere have valgt en Mand i en Virksomhed af min Art, ville de ikke sætte ringeste Pris paa, at jeg viser Beskedenhed. Men som sagt, Beskedenhed har kun Relation til et Misforhold i det givne Øjeblik mellem Evner og Opgave, og der forekommer det mig, at der er andre, som kunde have mere Grund til at vise Beskedenhed, det er i den Henseende lige meget, i hvad Alder man er. Hvis der f. Eks. betros en den Opgave at regere et Land, og Evnerne ikke slaa til, men man i Grunden maa erkende for sig selv, at man savner Evne til at regere Landet, vil det være en Situation, der ganske naturligt paakræver Beskedenhed. Og hvis man stod i den Stilling, at man vel besad Magtens Insignier, men i Virkeligheden maatte lade sig sufflere f. Eks. af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) — der Weise spricht, der Thor bläst ein — synes jeg ogsaa, der var en naturlig Grund til at vise Beskedenhed. Alt i alt tror jeg, at den højtærede Konseilspræsident har langt mere Grund til at være beskeden end jeg.

Den højtærede Konseilspræsident betegnede mig som Handelsrejsende eller Handelsagent — deri skulde der vel være en vis Malice. Der var imidlertid en bekendt C. F. Tietgen, der i sin Tid var Handelsrejsende, han døde dog som Ekscellence; jeg er ikke rigtig vis paa, at den højtærede Konseilspræsident dør som Ekscellence. Men den højtærede Konseilspræsident mente nu vel noget helt andet — men er blot ikke rigtig inde i Børsforhold, den højtærede Konseilspræsident mente vel, at jeg skulde være en Slags Mægler, og i Anledning af de almindelige Bemærkninger, hvormed jeg sluttede, spurgte han mig saa: Hvem repræsenterer det ærede Medlem? Jeg véd, det ærede Medlem repræsenterer Københavns 4de Valgkreds, men hvad repræsenterer han ellers? Det er nu en højst ejendommelig Betragtning at høre fremsat af en gammel Parlamentariker. Jeg skulde dog mene, at alle vi, som sidde i Salen, tilsammen repræsenterer det danske Vælgerfolk, og at man ikke saaledes kan skære det ud i Smaastykker. Den Gang den første Forfatning blev given paa Fastlandets Grund, nemlig den franske Forfatning, foreslog Mirabeau, at der skulde udstedes en Lov, der ligefrem forbød hver enkelt af de deputerede at føle sig som Repræsentant for de enkelte Valg-